

מסורת הש"ס

הגהות הב"ח

(א) גמ' אברעל כנעל:
(ב) רש"י ד"ה להשקותה
וכו' דאם תסתר: (ג) ד"ה
לאוקרה וכו' ולא שמת
הס"ד ואח"כ מ"ה דתבן
לקמן ב"פ כשם הס"ד
ואח"כ מ"ה אלא לנפולה
ממחנותיה: (ד) חוס' ד"ה
שמת וכו' הנהרה נ"ב
ע"ן פירושו כשור' שלי סי'
קמ"ג:

מוסף רש"י

[illegible]

ושמואל אמר אנא דאמרי אפילו לרבי יאשיה מדאצטריך קרא לרבויה מכלל דלאו אשתו היא כלל איבעיא להו עוברת או לא דת עוברת דמכאן לרבויה דמכאן:

על זה ציכר הוואה להפסידה כתובתה
או אינה צריכה מי אמרין כיון דעוברת
על דת היא לא בעיא התראה וכו' דלמא
תיבעי התראה דאי הדרה בה תיחדר בה
ת"ש⁶ ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא
נוטלות כתובה⁷ מישתא הוא דלא שתיא
הא קנוי⁸ מקני לה למאי לא להפסידה
כתובתה אמר אביי לא לאוסרה עליו רב
פפא אמר להשקותה כשהיא נשואה
⁹כדתניא אין מקנין לארוסה להשקותה
כשהיא ארוסה¹⁰ אבל מקנין לארוסה
להשקותה כשהיא נשואה אמר רבא ת"ש
אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן
גדול¹¹ מותר נתיבא לישראל ביה וישראל

למחול ולתנאי לא שותות ולא נוסלות כתובה מישתא הוא דלא שתיא הא קניי מקני להו ולמאי אי לאוסרין עליו הא אסרין וקיימן אלא לאו להפסידן כתובתן אמר רב יהודה מדיסקרתא לא לאוסרה (6) לבעול כבעל דתנן "כשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעול א"ר חנינא מסורא ת"ש ואלו שביט דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשחטה או שהיה חבוש בבית האסורין ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה ש"מ יבעי התראה ש"מ וכולהו מאי טעמא לא אמרי מהא דלמא שאני התם דלית לה אימחא דבעל כלל איבעיא להו עוברת על דת ורצה בעל לקיימה :מקיימה או אינו מקיימה מי אמרינן בקפידא דבעל תלא רחמנא והא לא קפיד או דלמא כיון דקפיד קפיד ת"ש ואלו שביט דין מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשחטה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת רצה בעל לקיימה מקיימה עבדי ב"ד מידי דלמא לא ניתא ליה לבעל סתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא מינה ניתא ליה איבעיא להו בעל שמחל על קניו קניו מחול או אינו מחול מי אמרינן בקניו דבעל תלא רחמנא ובעל הא מחיל ליה לקניו או דלמא כיון דקני ליה מעיקרא לא מצי מחיל ליה ת"ש ואלו שב"ד מקנין להן מי שנתחרש בעלה או נשחטה או שהיה חבוש בבית האסורין ואי אמרת בעל שמחל על קניו קניו מחול עבדינן מידי דאחי בעל מחיל ליה סתמא דמילתא אדם מסכים על דעת ב"ד ת"ש (7)ומוסרין לו שני ת"ח שמא יבא עליה בדרך ואי אמרת בעל שמחל על קניו קניו מחול לחליה לקניויה ולבעול מ"ש תלמידי חכמים דגמרי דאי בעי למיבעל אמרי ליה אחליה לקניויה ובעלה ת"ש (8)דאמר ר' יאשיה שלשה דברים סח לי ועירא מאנשי ירושלים יבעל שמחל על קניו קניו מחול וזקן ממרא שרצו בית דין למחול לו מוחלין לו (9)ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו מוחלין לו וכשכבאתי אצל חבירי שבדרום על שנים הודו לי ועל זקן ממרא ילא הודו לי שלא ירבו מחלוקת בישראל ש"מ בעל שמחל על קניו קניו מחול ש"מ פליגי בה רב אחא ורבנאי חד אמר יקודם סתירה מחול לאחר סתירה אינו מחול וחד אמר לאחר סתירה נמי מחול ומסתברא כמאן דאמר אינו מחול ממאי מדקא מהדרי רבנן לרבי יוסי דתניא "רבי יוסי אומר בעלה נאמן עליה מקל וחומר ומה נדה שהיא בכרת בעלה נאמן עליה סוטה שהיא בלאו לא כל שכן אמרו לו לא אם אמרת בנדה שכן יש לה היתר תאמר בסוטה שאין לה היתר ואי אמרת לאחר סתירה מחול לה משכחת לה דיש לה היתר דאי בעי מחיל ליה לקניויה ובעיל אלא ש"מ לאחר סתירה אינו מחול שמע מינה: מתו בעליהן עד שלא שתו ב"ש כו"ו כמאי קמיפלגי בית שמאי סברי (10)שטר העומד לגבות חבוי דמי

העמוד לגבות נכבדי דמי מן שיש לו חבר ושעבר לו כל נכסיו ממוחק בעל השטר יותר מן הלוו והלך כיון נכסיו ברשותיה קיימי הוא להו יורשי הבעל תובעין וזה

עין משפט
נר מצוה

וְאֵל מִי פִּיב מְהִלִּי
 מִטֹּהֵב הִלִּי :
 ב ג מִי פִּכִּד מְהִלִּי
 אִשְׁוֹת הִלִּי ד ט ז ח מִגֵּב
 י ז ח טוּשׁוּעִי אִשְׁרֵי
 יִמְחַן וְיִטֹּן עֲפִיף ד :
 ז ח ד מִי פִּחַל מְהִלִּי
 מִטֹּהֵב סִלְסֵל וְטוּשׁוּעִי
 אִשְׁרֵי מִי קִנְיָה עֲפִיף יב :
 מִי פִּיז מְהִלִּי
 מִמְחִיט הִלִּי ח מִגֵּב
 לִאֲחֹז רכ :
 ו מִי שֵׁב סִלְסֵל ד
 עֲמֵב לִאֲחֹז ג :
 ז מִי פִּחַל מְהִלִּי
 מִטֹּהֵב סִלְסֵל וְטוּשׁוּעִי
 י ז ח טוּשׁוּעִי אִשְׁרֵי
 יִמְחַן קִנְיָה עֲפִיף יב :

תוספות שאנן

אס אהיו חולקין עין
האמר ק"ב רב אב
אמרי אהיו רב יונתן
אישא ואת
קדושתו מלכותא רב
אצטרוך לר
אישא איש לרבות
לדלו דוקא
אסמכתא בעל חזו
קדוה יקרא לאסת רב
זוטא וספואל אר איש
איש
איש לר יונתן דאיה
מסוס ואלו
איה ביון ואלו
איה אסאי אצטרוך
יונתן קדוה מרע
לדלו אלס אסמכתא
וקרא ואלו הכי
לכל לאקדש איה
כדניני לעל רב
מחבי לא לוטרה
והא לר ליד דאדוסין
היהודי למח
מחבי למסור קני
אסורה לעל שטא ויל
אצטרוך מחבי
איה אסורש מחבי יחיד
נחת מחת
רביס דאין שס
דאיה חבי
היהודי רשות היהודי
איה שורב
נחת מחבי ורצאן לא
רשות היהודי לשבת
שענע וקרא איהא
נחת מחת אלס הכי
לכא מחת איה
רשות היהודי לשטא
איה נחת בשלמי
איה בשלמי קדושין
העלז כיעין אי חששין
איה יחיד
לענן תרת מחבי
משענען קדוה דחשבי
לסתרוא ואש עלה
כיעין דאיה שטחסי
איה מסק מוקס
לא חתשב מחתה לעל
שכעלע כיעין
שש תרתא שש
נחת מחת לרשות
ליכא לאקדשי
נחת בערית על
איה מסכתא מחבי דאיה
רבות על דת איה
למקטן אחת כר
השקיע איהא בכר
לכא רדאית חסוס
מסכתא דהיא שש
שכעלע על
איה תרתא ונצאנת
לא חתובא לא חתור כח
איה רתן תכובל ואלו
איהא כח תחלול
היהודי ואל דת רב
כר מרוא אסורה על ב
לשבת גהית וסתרוא
איה שרבי שש